

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.110/2018/5.szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Halászi György ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek – a dr. Kármán Judit ügyvéd által képviselt **alperes neve(címe)** szám alatti lakos alperes ellen sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 2017. december 13. napján kelt 6.P.21.465/2016/27. számú ítélete ellen az alperes részéről 28. és 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 10.000,- (Tízezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A felperest 28.000,- (Huszonnyolcezer) Ft le nem rótt csatlakozó fellebbezési eljárási illeték, az alperest 24.000,- (Huszonnégyezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére kötelezi – külön felhívásra – az államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A peres felek 2006 őszétől 2014 november végéig élettársi kapcsolatban éltek.

A felperes még az alperessel fennállt kapcsolata alatt, 2014 őszén megismerkedett **(perben nem álló személy neve)**-vel akivel a következő évben élettársi kapcsolatot létesített. Az alperes már ősszel gyanakodott, hogy a felperesnek külső kapcsolata van.

Az alperes 2014. október 30-án gépjármű szolgáltatási és rendszerbelépési szerződést kötött a **(B)** Zrt.-vel. A cég vállalta, hogy az érintett – a megrendelő tulajdonában vagy üzemeltetésében lévő – gépjármű GPS védelmi rendszerének jelzéseit folyamatosan, napi 24 órában fogadja, regisztrálja és a beérkező jelzésekre a szerződés szerinti intézkedéseket megteszi. A szolgáltatás magában foglalta egy helyzetmeghatározó eszköz beszerelését is, mely egy szoftver segítségével számítógépre, illetve mobiltelefonra ad jelzést, amiből megállapítható a gépkocsi tartózkodási helye és követhető mozgásának útvonala. Az alperes a riasztó berendezést és helyzetmeghatározót beszereltette a felperes által használt, az életközösség alatt közösen vásárolt **(X)** forgalmi rendszámú gépjárműbe úgy, hogy arról élettársának nem volt tudomása. Ettől kezdődően az alperes követhette a gépkocsi mozgását a mobiltelefonjára küldött jelzések révén.

A felperes 2014 novemberében az alperestől elköltözött.

A 2014 novembere és 2015 március vége közötti időszakban a felperes többször észlelte, hogy az alperes a gépkocsiját követi, váratlanul megjelenik olyan helyeken, ahol éppen tartózkodik, ami nagyon zavarta.

2015 márciusában a felperes és **(perben nem álló személy neve)** gépkocsit cseréltek. **(perben nem álló személy neve)**-nek ekkor feltűnt, hogy a ... típusú gépjárműből bizonyos vezetékeket kihúztak, ezért megbontotta a középső konzolt és észrevette a beszerelt nyomkövetőt. A készüléket hatástalanította és értesítette a felperest.

A felperes a perrel érintett időszakban a **(C)** Kft.-nél dolgozott, ahová az alperes, aki mezőgazdasági vállalkozó a felek kapcsolata alatt és azután is bejárt, telephelyére terményt is szállított. Beszért kapcsolatuk válságáról, mikénti alakulásáról. A munkatársak erről a felperes közléseiből is tudomást szereztek. Mivel a felperes számára kényelmetlen volt az alperes jelenléte, munkáltatója megkérte, hogy a későbbiekben oda ne járjon be.

A felperes módosított keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes megsértette a magánélethez és a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait és kötelezze 1.000.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy az alperes a tudta nélkül a gépkocsijába nyomkövetőt szereltetett, majd rendszeresen követte, váratlan helyeken bukkant fel, emiatt a betegség szintjét elérő félelemérzete alakult ki. Állította továbbá, hogy az alperes őt a munkahelyén a becsületét, jóhírnevét sértő kifejezésekkel illette.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Előadása szerint élettársi kapcsolatuk 2015 márciusáig tartott és a felperesnek a nyomkövető beszereléséről tudomása volt, ahhoz hozzájárult. Hangsúlyozta, a nyomkövetőt kizárólag vagyoni védelmi okból használta. Állította továbbá, hogy a felperes volt az, aki munkatársainak, ismerőseinek kapcsolatuk válságáról beszámolt és őt negatív jelzővel illette.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, az alperes azon magatartásával, hogy a felperes által használt személygépkocsiba GPS alapú gépjárművédelmi és nyomkövető eszközt építtetett be és annak révén több hónapig követte a felperes mozgását, megsértette a magánélethez fűződő személyiségi jogát. Kötelezte az alperest, fizessen meg a felperesnek 300.000,- Ft sérelemdíjat. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában kifejtette, a Ptk. 2:43. § b) pontja nevesíti a személyes szabadság, a magánélet, a magánlakás sérthetetlenségét, míg d) pontja a becsülethez és jóhírnévhez fűződő jogokat, mely személyiségi jogok abszolút szerkezetűek, tehát azokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A személyiségi jogot sértő magatartások jogellenesek, kivéve, ha jogellenességet kizáró ok valósul meg. Úgy értékelte, az alperes azon magatartásával, hogy a nyomkövető perbeli eszközt a felperes gépjárművébe beszereltette és segítségével ellenőrizte a felperes mozgását, megsértette a Ptk. 2:43. § b) pontjában nevesített személyiségi jogát. Ezért a jogsértés objektív szankciójaként a jogsértést megállapította és az alperest jogsértés súlyával és az okozott sérelemmel arányban 300.000,- Ft összegű sérelemdíj megfizetésére kötelezte. Nem találta bizonyítotttnak viszont a felperes jóhírnevének alperes általi megsértését. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján arra a megállapításra jutott, hogy az alperes ezt megvalósító állításokat nem tett, így a kereset evonatkozásban alaptalan.

Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak részbeni megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte. Állította, a felperes által használt gépjárműbe a helyzetmeghatározót a riasztó hiánya miatt, kizárólag vagyoni védelmi célból szereltette be, amiről a felperes tudott, így jogsértést nem valósított meg. Kiemelte, a beleegyezés megtörténtét igazolja, hogy a jármű javíttatását ő intézte és arról a felperesnek is tudomása volt. Arra az esetre, ha az ítélet tábla a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a személyiségi jogsértést megalapozottnak találná, a sérelemdíj leszállítását kérte eltúlzott mértéke miatt.

A felperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását igényelte. Álláspontja szerint a jogsértés mind a magánélet, mind a jóhírnév sérelme kapcsán igazolást nyert. Előbbi amiatt, hogy a felperes által kizárólagosan használt gépkocsiba a felperes építtette be a nyomkövető berendezést, és kizárólag az ő telefonján volt lehetőség a gépjármű adatait lekérdezni. Hangsúlyozta, az alperes a per folyamán nem tudta igazolni, hogy a készülék beszereléséről őt tájékoztatta, illetőleg hogy ahhoz hozzájárult. További véleménye az volt, a jóhírnév megsértésének megállapítását tényállásellenesen mellőzte az elsőfokú bíróság. Önmagában az a tény, hogy az alperes bejárta az ő munkahelyére, ott a viselkedésére negatív megjegyzéseket tett és ennek alátámasztására egyik munkahelyi vezetőjétől a felperes híváslistájának kiadását kérte, önmagában és összességében is kimeríti a jóhírnév megsértését. Kiemelte, a tanúbizonyítás igazolta, hogy megbecsültsége, jóhírneve – különösen a férfi dolgozók körében – csökkent. Álláspontja szerint ugyanakkor az elsőfokú bíróság a jogsértés súlyáról, mint objektív körülményről nem a jogalkotó szándéka szerint rendelkezett, további nevesített elemeket, így a jogsértés ismétlődő jellegét, a felróhatóság mértékét, a jogsértés felperesre és környezetre gyakorolt hatását nem vette ítélezésénél figyelembe. Helytelenül állapította meg továbbá, hogy a jogsértésnek azért nem volt jelentős hatása rá, mert beszélt az alperessel, sőt vagyoni kérdések rendezése érdekében jártak egymásnál. Ezzel szemben az alperes jogsértése rá és környezetére is kihatott, befolyásolta élettársa barátainak tevékenységét is. Hangsúlyozta, jogsértő magatartása jelentős tárgyi súlyú, folytatólagosan, több hónapon át zajló, felróható és a felperesnek, valamint közvetlen környezetének életére is jelentős mértékben kiható volt.

A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés **alaptalan**.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges körben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, a megállapított tényekből helyes jogi következtetésre jutott, részletes jogi érveit ezért az ítéletábra nem ismétli meg.

A fellebbezés, illetve a csatlakozó fellebbezés kapcsán az alábbiakra kíván rámutatni:

A Ptk. 2:45. §-ában nevesített személyiségi jogok a jóhírnév és a becsület.

A jóhírnév megsértésének törvényi tényállásánál a Ptk. példálózó jelleggel a leggyakoribb tipikus hírnévrontó magatartásokat emelte ki. Jogsértés ennek alapján különösen akkor valósul meg, ha valaki más személyre sértő közlést tesz, a közlés tényállítást tartalmaz és valótlan állít, híresztel vagy a valóságot hamis színben tünteti fel. A jóhírnév sérelmét csak a valóságnak nem megfelelő tényközlések valósíthatják meg, ezért az értékítélet, bírálat, akaratnyilvánítás, óhajok kifejezése, a jóhírnév megsértéseként csak akkor jöhetnek szóba, ha legalább burkoltan tényállítást tartalmaznak. A személyre vonatkozó objektíve valótlan tényállítást kifejező közlés csak akkor minősül jogsértésnek, ha a közmegítélés szerint alkalmas arra, hogy a sértett társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. Az elbírálás szempontja tehát nem a sértett érzékenysége, hanem a közfelfogás. Jogvédelmet jóhírneve sérelme miatt az kérhet, akire vonatkozóan a sértő, valótlan tényállítás, híresztelés vagy valós tényeket hamis színben feltüntető közlés történt.

A lefolytatott részletes bizonyítás adatai alapján nem volt megállapítható, hogy az alperes a felperes jóhírnevét megsértette, valótlan – egyben sértő – tényeket állított volna, ezért az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül utasította el ennek kapcsán a keresetet.

A másik ember becsületére vagy annak hiányára tett megállapítás lényegét tekintve értékítélet. A becsület megsértése akkor következik be, ha a kifejezésre juttatott értékítélet nem felel meg az ítéletalkotás közmegegyezés által elfogadott logikai szabályainak, az általa megfogalmazott

értékelés torz, következetlen, túlzó, indokolatlanul bántó, lealacsonyító, becsmérő, vádaskodó lesz. A véleménynyilvánítás szabadsága miatt viszont önmagában a negatív értékítélet, bírálat nem jogsértő.

A felperes maga sem hivatkozott olyan alperesi közlésre, mely a becsület megsértésének megállapítását indokolná, ilyet nem is igazolt, így az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el evonatkozásban is a keresetet.

Az alperes az eljárás során állította, hogy a nyomkövető beszerelése a felperes tudtával történt. Ha így lenne, ez azt jelentené, hogy ahhoz ráutaló magatartással hozzájárult, ami pedig a Ptk. 2:42. § (3) bekezdése értelmében a személyiségi jogsértést kizárja. A lefolytatott bizonyítási eljárás során beszerzett bizonyítékok azonban az alperes állítását nem támasztják alá, holott a bizonyítási kötelezettség tekintetben őt terhelte (Pp. 164. § (1) bekezdés). Így a peradatok alapján aggálytalanul megállapítható, hogy az alperes magatartása folytán a felperes magánélethez fűződő személyiségi joga (Ptk. 2:43. § b) pont) sérült. Az ítéletábra osztja az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban kifejtett érveit.

A személyiségi jogsértés jelen esetben felróhatóságtól függő szankciója a sérelemdíj fizetési kötelezettség, hiszen arra a szerződésen kívül okozott kártérítés szabályai irányadóak (Ptk. 2:52. § (2) bekezdés). Az eljárás során az alperes felróhatóság alól magát kimenteni nem tudta. Azzal, hogy követte a felperes mozgását a nyomkövető segítségével, nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható (Ptk. 1:4 § (1) bekezdés).

A sérelemdíj összegének meghatározásánál irányadó szempontokat a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése példálózó jelleggel sorolja fel. A sérelemdíjjal szembeni követelmény, hogy az alanyi jogosult számára – mint közvetett kompenzáció – védelmet nyújtson, egyúttal a jogsértőt visszatartsa a sérelmet okozó magatartástól. Mértékének megítélésénél fontos az eset összes körülményének mérlegelése és a jogában sértett személyt ért immateriális hátrányok felmérése.

Az elsőfokú bíróság e körben helyes mérlegelés alapján határozta meg az alperes által fizetendő sérelemdíj összegét, így az ítéletábra nem látott indokot az elsőfokú bíróság által meghatározott sérelemdíj összegének megváltoztatására. Természetesen hátrányt jelent a fél számára, ha hónapokon át regisztrálja mozgását élettársa, volt élettársa, ami utóbb erről tudomást szerezve különösen nagy feszültséget jelenthet. De éppen az ilyen esetekben kerül súlyponti szerephe a sérelemdíj büntető funkciója.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezésében az objektív jogkövetkezményre, illetve a 300.000,- Ft összegű sérelemdíj megfizetésére vonatkozó rendelkezés megváltoztatását kérte a kereset teljes elutasításával. Erre figyelemmel a fellebbezési pertárgyérték az objektív jogkövetkezmény alapján állapítandó meg – tekintettel arra, hogy ez magasabb összeg – 600.000,- Ft-ban, a fizetendő illeték összege ezért 48.000,- Ft (1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdés, (3) bekezdés c) pont, 41. § (1) bekezdés, 46., § (1) bekezdés, BH2001.367. I. tétel). Az alperes 24.000,- Ft illetéket megfizetett, ezért a különbözet őt terheli.

A felperes csatlakozó fellebbezésében vitatott összeg 700.000,- Ft, melynek alapján felperes 28.000,- Ft illeték megfizetésére köteles (Itv. 46. § (4) bekezdés). Az illeték megfizetésére kötelezés a Pp. 81. § (1) bekezdése, illetve a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapul.

Tekintettel arra, hogy a felperes nagyobb mértékben lett pervesztes, pervesztessége arányában köteles a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az alperesnek megfizetni 10.000,- Ft összegű másodfokú eljárási költséget. Az alperest megillető ügyvédi munkadíj összegét a bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg, a kifejtett munkát is figyelembe véve.

Szeged, 2018. június 22.

Dr. Kiss Gabriella s.k.. Némethné dr. Suták Anikó s.k.
a tanács elnöke

előadó bíró

Dr. Bálint Attila s.k.
táblabíró